

[Clara Munck.]

imod, at folk kan eje noget, imod at folk kan sætte ting i gang, hvor de giver sig selv som indsats, hvor de tager en gerning op, de føler er i overensstemmelse med deres egen trang til gerningen, men jeg vil gerne nævne det rent praktiske, at det er jo sådan — det gælder alle store kommuner, det gælder København og Frederiksberg — at vi har mange hjem, hvor vi kun indlægger ganske få pensionister, simpelt hen fordi vi har så mange pensionister, der skal optages på plejehjem, vi er nødt til at bruge de pladser, der er til rådighed, og jeg kan ikke tro, at socialministeren har dårlige erfaringer fra de små hjem. Vi, der arbejder med disse ting og følger dem, har ikke kunnet fremvise sådanne eksempler, og jeg tror altså, at vi i udvalget, når vi igen skal drøfte de tidligere argumenter, må spørge ministeren, hvad baggrunden er for denne ændring af en bestemmelse, som alle partier tilsluttede sig, da loven blev gennemført i 1964.

Men stort set kan jeg altså sige, at vi mener, ministeren her har fremsat et forbedret forslag til en lov om omsorg for folke- og invalidepensionister, og vi er meget positive over for det.

Jeg vil slutte med lige at spørge ministeren: var det ikke sådan, at ministeren i 1964 lovede, at der skulle komme et cirkulære vedrørende reglerne for ydelse af tilskud til omsorgsarbejde? Når jeg spørger om det, er det, fordi jeg allerede dengang pegede på, at vi jo også har tilskud til — det hedder ikke omsorgsarbejde, men til arbejde blandt børn og unge, og dér har undervisningsministeriet nogle udmærkede cirkulærer, som anviser kommunerne, hvad de må yde i refusion. Nu er man i den kedelige situation inden for en kommunalbestyrelse, at man ikke kan give de unge samme hjælp, som vi kan give de ældre, for undervisningsministeren har fastsat, hvor meget vi må refundere af de konstaterede udgifter. Derfor vil jeg altså dels spørge, om ikke ministeren dengang lovede et cirkulære, dels spørge, om det i hvert fald ikke ellers ville være rart, om de to ministre talte sammen, sådan at kommunalbestyrelsen kunne stille sine borgere ens, hvad enten det drejede sig om nødvendigt arbejde for unge eller for ældre.

Kampp: Ja, med omsorgsloven af 1964 gav man jo kommunerne betydelige muligheder for at iværksætte omfattende omsorgsarbejde for invalide- og folkepensionister, og med det nu fremsatte lovforslag tilsigter man jo en udvidelse af disse muligheder, og det kan kun hilses med tilfredshed; det samme gælder de bestemmelser i forslaget, der pålægger kommunerne forpligtelse til at vejlede pensionisterne om deres rettigheder og til at iværksætte en række hjælpeforanstaltninger. Det kan vel nok siges at være påkrævet med denne vejledning til pensionisterne; man behøver blot at se på socialministeriets cirkulære om udbetaling af folke- og invalidepension, de meget indviklede beregningsregler, der ligger dér. Der er stort behov for at fremstille dem i en mere populær form, sådan at det bliver muligt for pensionisterne selv at beregne deres pensioner. Også på en række andre lovgivningsområder, f. eks. bolig-sikringsordningen og andre ting, er der behov for en vejledning, så pensionisterne virkelig kan blive klar over, hvilke rettigheder de har.

Jeg kunne godt have ønsket mig, at man allerede nu var nået så langt, at man i endnu højere grad kunne pålægge kommunerne forpligtelser med hensyn til omsorgsarbejdet, men jeg er godt klar over, at der i praksis er visse grænser i den henseende. Det hjælper vel f. eks. ikke at pålægge forpligtelser til et omfattende omsorgsarbejde med f. eks. ergoterapi og med omsorgsmedarbejdere, der foretager hjemmebesøg, over for de kommuner, der endnu ikke har formået at gennemføre hjemmehjælperordningen. Den bliver nu obligatorisk; fra den 1. april skal alle kommuner have den gennemført, og det må også absolut ses som en nødvendighed. Men med hensyn til forpligtelserne er det også værd at hæfte sig ved kommunernes pligt til at sikre det nødvendige antal pladser på plejehjem, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, om der iværksættes tilstrækkeligt byggeri af plejehjem, og om kvotaen for plejehjemsbyggeri på regeringens investeringsbudgetter udnyttes fuldt ud, så der er behov for at øge kvotaen, eller om det tværtimod er sådan, at kommunerne er for langt tilbage med planlægningen, så kvotaen ikke udnyttes fuldt ud og der altså er grund til